

Kancelaria Adwokacka

Adrian Chrzanowski
A d w o k a t

43-100 Tychy

ul. Budowlanych 29/14

tel. 0 – 32 – 747- 55-79

Tychy, dnia 19.01.2012 r.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

sygn. akt Ts 284/11

Skarżąca:

M J

zast. przez adw. Adrian Chrzanowski
adres do doręczeń jak dla skarżącej

Pismo procesowe skarżącego

W związku z wezwaniem tut. Trybunału z dnia 11 stycznia 2012 r. w imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo powtórnie załączam, załączam

1.

ostatecznym rozstrzygnięciem stanowiącym podstawę wniesienia skargi było postanowienie Sądu Apelacyjnego w K z dnia września 2011 r., sygn. akt doręczone skarżącemu 12 września 2011 r.

2.

w pozostałym zakresie wskazany w wezwaniu skarżący wywodzi, co następuje

zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji każde postępowanie sądowe lub administracyjne, w którym użyto normy prawnej sprzecznej z Konstytucją, w sposób mający wpływ na treść orzeczenia podlega wznowieniu w trybie wskazanym w ustawie. Skarżący podkreśla, że art. 190 ust. 4 Konstytucji jednoznacznie określa, iż wznowieniu podlega postępowanie bez względu na okres jaki minął od wydania orzeczenia, a delegacja zawarta w treści normy konstytucyjnej uprawnia ustawodawcę wyłącznie do określenia procedury wznowienia postępowania.

Tymczasem ustawodawca w art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego określił, iż prawo do skorzystania z mechanizmu wznowienia postępowania jest uzależnione od faktu, czy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia minęło 5 lat. Inaczej rzecz ujmując ustawodawca ponad treść delegacji wskazanej w art. 190 ust. 4 Konstytucji zawarł w normie ustawowej dodatkowe ograniczenie prawa do wznowienia postępowania, które to ograniczenie narusza istotę prawa określonego w art. 190 ust. 4 Konstytucji do wznowienia każdego postępowania, w którym użyto niekonstytucyjnej normy prawnej - bez względu na czas jaki minął od wydania ostatecznego orzeczenia. Wprowadzenie w art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego granicy skorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 190 ust. 4 Konstytucji jest w ocenie skarżącego nieuzasadnionym i bezpodstawnym naruszeniem zakazu zamykania drogi sądowej określonym w art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Po primo zauważyć należy, że postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym należy z reguły do postępowań długotrwałych, w których uzyskanie rozstrzygnięcia następuje najczęściej po latach od dnia wydania ostatecznego orzeczenia w postępowaniu sądowym. Z reguły okres ten wynosi 3 do 5 lat. Po wtóre w zdecydowanej większości przypadków, także w przypadku skarżącego, w których strona zamierza skorzystać z procedury wznowienia postępowania - wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie zapadł w skutek skargi skarżącego. Skarżący uzyskał krzywdzące rozstrzygnięcie sądowe wiele lat wcześniej przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny w postępowaniu ze skargi osób trzecich. W konsekwencji o fakcie niekonstytucyjności norm prawa użytych we własnym postępowaniu skarżący dowiedział się po upływie terminu określonego w art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego. Przez okres od dnia wydania orzeczenia przez Sad powszechny do dnia wydania orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny skarżący pozbawiony był więc możliwości działania, albowiem nie dostrzegając niekonstytucyjności normy prawnej użytej w toku postępowania z jego udziałem i musiał się godzić z istnieniem wadliwego (niekonstytucyjnego) rozstrzygnięcia sądowego.

Faktycznie więc skutkiem działania normy art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego było wprowadzenie stanu pozorności prawa do wznowienia postępowania na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Aby zmienić się bowiem w terminie określonym w art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego skarżący musiałby skorzystać z tego prawa zanim pojawiła się realna możliwość złożenia wniosku o wznowienie postępowania w postaci Wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Taki stan prawny jest oczywiście nie do pogodzenia z zasadami państwa prawa - art. 2 Konstytucji. Istnienie bowiem prawa do wznowienia postępowania określone w art. 190 ust. 4 Konstytucji musi być w demokratycznym państwie prawa realne do wykonania. Tymczasem zaskarżona norma prawna wprowadza mechanizm przedawniający prawo do wznowienia postępowania zanim z mechanizmu tego można skorzystać. Nadto zaskarżona norma prawna pozostawia w dorobku judykatury orzeczenia sprzeczne z Konstytucją, których nie sposób wznowić pomimo, iż w sposób oczywisty naruszają porządek prawny, a nadto skutkują nadal w sposób niekorzystny na prawa majątkowe strony. Skarżący podaje, że w skutek wydania orzeczenia sądowego na podstawie normy prawnej sprzecznej z Konstytucją został doprowadzony do stanu permanentnego ubóstwa, a istniejący stan prawny uniemożliwia uchylene orzeczenia nakładającego na niego nierealny do spełnienia obowiązków finansowy względem osoby trzeciej bez podstawy faktycznej. Sytuacja przedmiotowa wywołana została przez normę art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego, która zamyka skarżącemu prawo do wznowienia postępowania, co jest niezgodne z art. 77 ust 1 i 2 Konstytucji. Skarżący nie może bowiem ani wznowić postępowania sądowego, w którym wydano prawomocne orzeczenie z zastosowaniem normy sprzecznej z Konstytucją, ani też nie może domagać się naprawienia szkody wyrządzonej tym orzeczeniem ze względu na domniemanie jego zgodności z prawem. Inaczej rzecz ujmując w toku postępowania przed Sądem powszechnym w sprawie z udziałem skarżącego doszło do wydania prawomocnego niesprawiedliwego orzeczenia wyłącznie w skutek zastosowania normy prawnej którą Trybunał Konstytucyjny uznał za sprzeczną z Konstytucją. Z uwagi na upływ okres ponad 5 lat od wydania orzeczenia skarżący w skutek istnienia zaskarżonej normy ustawowej nie może wznowić przedmiotowego postępowania pomimo uprawnienia, jakie wynika w tym zakresie dla niego z art. 190 ust. 4 Konstytucji. W ocenie skarżącego w sposób oczywisty zamyka do drogę skarżącego do uzyskania sprawiedliwego wyroku zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji i co narusza istotę prawa określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy skarżący wnosi o przyjęcie skargi do rozpoznania.

ADWOKAT
Andrzej Chmielowski